Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

17 януари 2019 година*

„Преюдициално запитване — Данък върху добавената стойност (ДДС) — Защита на финансовите интереси на Европейския съюз — Член 325, параграф 1 ДФЕС — Конвенция за защита на финансовите интереси на Европейските общности — Наказателно производство за престъпления във връзка с ДДС — Принцип на ефективност — Събиране на доказателства — Телефонни подслушвания — Разрешение, издадено от некомпетентен съдебен орган — Включване на тези подслушвания в доказателствения материал — Национална правна уредба — Забрана“

По дело C-310/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Специализирания наказателен съд (България) с акт от 25 май 2016 г., постъпил в Съда на 31 май 2016 г., в рамките на наказателното производство срещу

Петър Дзивев,

Галина Ангелова,

Георги Димов,

Милко Велков,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: T. von Danwitz (докладчик), председател на седми състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Juhász и C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,

– за Европейската комисия, от R. Troosters, J. Baquero Cruz и П. Михайлова, в качеството на представители,

* Език на производството: български.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 25 юли 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 325, параграф 1 ДФЕС, член 1, параграф 1, буква б) и член 2, параграф 1 от Конвенцията, съставена на основание член K.3 от Договора за Европейския съюз, за защита на финансовите интереси на Европейските общности, подписана в Люксембург на 26 юли 1995 г. (ОВ C 316, 1995 г., стр. 48; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 12, стр. 51, наричана по-нататък „Конвенцията PIF“), и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство срещу г-н Петър Дзивев, г-жа Галина Ангелова, г-н Георги Димов и г-н Милко Велков, обвинени в извършване на престъпления във връзка с данъка върху добавената стойност (ДДС).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съгласно член 325 ДФЕС:

„1. Съюзът и държавите членки се борят с измамата и с всяка друга незаконна дейност, която засяга финансовите интереси на Съюза, като приемат мерки в съответствие с разпоредбите на настоящия член, които имат възпиращо действие и предлагат ефикасна защита в държавите членки, както и в институциите, органите, службите и агенциите на Съюза.

2. Държавите членки приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси.

[…]“.

Конвенцията PIF

4 Член 1 от Конвенцията PIF предвижда:

„1. За целите на настоящата конвенция измамите, засягащи финансовите интереси на Европейските общности, съставляват:

[…]

б) по отношение на приходите, всяко умишлено действие или бездействие, свързано със:

– използването или представянето на фалшиви, грешни или непълни изявления или документи, което води до неправомерно намаляване на средствата от общия бюджет на Европейските общности или бюджетите, управлявани от или от името на Европейските общности,

– укриване на информация като нарушение на конкретно задължение със същия ефект,

– злоупотреба с правомерно получена облага със същия ефект.

2. При спазване на член 2, параграф 2 всяка държава членка предприема необходимите и подходящи мерки за транспониране на параграф 1 в нейното национално наказателно право по такъв начин, че поведението съгласно него да съставлява престъпно деяние.

[…]“.

5 Член 2, параграф 1 от Конвенцията PIF гласи:

„Всяка държава членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че деянието, посочено в член 1, както и съучастието, подбудителството и опитът да бъде извършено деянието, посочено в член 1, параграф 1, ще бъдат наказуеми с ефективни, съразмерни и възпиращи наказания, включително, поне в случаи на тежка измама, наказания с лишаване от свобода, които могат да доведат до екстрадиция, като се разбира, че за сериозна измама се счита измамата, включваща минимална сума, определена от всяка държава членка. Тази минимална сума не може да бъде по-висока от 50 000 [EUR]“.

Решение 2007/436/ЕО

6 Член 2, параграф 1 от Решение 2007/436/ЕО, Евратом на Съвета от 7 юни 2007 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 163, 2007 г., стр. 17) предвижда:

„Приходите, получени от изброеното по-долу, представляват собствени ресурси, влизащи в общия бюджет на Европейския съюз:

[…]

б) […] прилагането на унифицирана ставка, валидна за всички държави членки, към хармонизираните бази за изчисляване на ДДС, определени според правилата на Общността. […]“.

Българското право

Конституцията на Република България

7 Член 32, алинея 2 от Конституцията на Република България установява забрана лицата да бъдат подслушвани, освен в предвидените от закона случаи.

8 Член 121, алинея 4 от Конституцията предвижда, че актовете на правораздаването се мотивират.

НПК

9 Член 348 от Наказателно-процесуалния кодекс (наричан по-нататък „НПК“) гласи:

„(1) Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред:

[…]

2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила.

[…]

(3) Нарушението на процесуални правила е съществено, когато:

1. е довело до ограничаване на процесуалните права на страните, ако не е отстранено;

2. няма мотиви или протокол за съдебното заседание на първата или въззивната инстанция;

3. присъдата или решението са постановени от незаконен състав;

4. тайната на съвещанието е била нарушена по време на постановяване на присъдата или решението“.

ЗИДНПК

10 На 1 януари 2012 г. влиза в сила Законът за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс (наричан по-нататък „ЗИДНПК“), отнасящ се до създаването и функционирането на Специализирания наказателен съд (България). ЗИДНПК предвижда прехвърлянето на определени правомощия от Софийски градски съд (България) на Специализирания наказателен съд, който единствен е компетентен да се произнася по дела, свързани с организирана престъпна група.

11 Съгласно §5 от ЗИДНПК правомощието за даване на разрешение за подслушване на телефонни разговори на заподозрените в участие в организирана престъпна група лица се прехвърля от Софийски градски съд на Специализирания наказателен съд.

12 Съгласно §9, алинея 2 от ЗИДНПК неприключените досъдебни производства се довършват от органите, които са били компетентни преди прехвърлянето на правомощия. Тази разпоредба е изменена на 6 март 2012 г., като е уточнено, че съдебният контрол върху тези производства продължава да се осъществява от съда, който е бил компетентен преди 1 януари 2012 г.

Разпоредбите за специалните разузнавателни средства

13 Процедурата по подслушване на телефони е регулирана от членове 1—3, 6 и 12—18 от Закона за специалните разузнавателни средства и членове 172—177 от НПК. Както пояснява запитващата юрисдикция, подслушването на телефони може да се извършва както при оперативна разработка, така и след образуването на наказателното производство. За използването на такова средство трябва да е било дадено предварително разрешение от компетентния съд по искане съответно от директора на Главна дирекция за борба с организираната престъпност или от прокурора. Съдебният акт за разрешаването на телефонни подслушвания трябва да бъде мотивиран и съгласно член 15 от Закона за специалните разузнавателни средства и член 174 от НПК да бъде издаден от председателя на компетентния съд или от оправомощен от него заместник-председател.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

14 Г-н Дзивев, г-жа Ангелова, г-н Димов и г-н Велков са обвинени в това, че в периода от 1 юни 2011 г. до 31 март 2012 г. чрез търговското дружество „Кароли Кепитъл“ ЕООД са извършили престъпления против данъчната система. Г-н Дзивев по-специално е обвинен, че е ръководил организирана престъпна група, в която другите трима подсъдими са участвали, чиято цел в

настоящия случай е била обогатяване чрез избягване на плащането на данък, дължим по Закона за данък върху добавената стойност (ДВ бр. 63 от 4 август 2006 г.) в редакцията му в сила към момента на настъпване на фактите по главното производство.

15 По време на оперативната разработка между ноември 2011 г. и февруари 2012 г. няколко искания за разрешаване на подслушване на телефоните на четиримата подсъдими, направени от директора на Главна дирекция за борба с организираната престъпност, са уважени от Софийски градски съд. След образуване на наказателното производство, през март 2012 г. прокурорът прави искания до и получава разрешения от Специализирания наказателен съд за провеждане на нови подслушвания на телефоните на подсъдимите.

16 Запитващата юрисдикция уточнява, че нито едно от разглежданите в главното производство разрешения не е било мотивирано, а в издадените в периода от ноември 2011 г. до януари 2012 г. разрешения не се посочва правилно по-специално дали са издадени от председателя или от заместник-председателя на Софийски градски съд. Тези пороци не водят до незаконосъобразност на разглежданите в главното производство разрешения. Разрешенията от януари и февруари 2012 г. обаче са издадени от некомпетентен съд. Всъщност след тази дата всички искания за разрешения е следвало да се отправят до председателя на Специализирания наказателен съд, а не до председателя на Софийски градски съд. Последният вече не е бил компетентен да разглежда и уважава тези искания, а е трябвало да ги препрати на председателя на Специализирания наказателен съд.

17 Запитващата юрисдикция отбелязва, че впоследствие официално са констатирани системни пороци при даването на разрешения за използване на специални разузнавателни средства, особено подслушване на телефони, което е довело до промяна на приложимия закон.

18 Освен това според тази юрисдикция не е ясно дали преходната разпоредба в §9 от ЗИДНПК се отнася и до вече започнали оперативни разработки. Тази разпоредба е довела до многобройна противоречива практика. Тълкувателно решение № 5/14 от 16 януари 2014 г., постановено от Върховния касационен съд (България), утвърждава принципа за изключителната компетентност на органа, натоварен с осъществяване на наказателното правосъдие. В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че националното право придава изключително голямо значение на този принцип, особено в случаите на използване на специални разузнавателни средства, включително подслушване на телефон. При все това, като се позовава на решение на Съда от 17 декември 2015 г., WebMindlicences (C-419/14, EU:C:2015:832, т. 91), тази юрисдикция иска да установи дали произтичащите от това тълкувателно решение указания се прилагат и когато става въпрос за спазването на правото на Съюза.

19 Запитващата юрисдикция добавя, че по отношение на г-н Дзивев единствено телефонните подслушвания въз основа на издадените от некомпетентния съдебен орган разрешения доказват по ясен и несъмнен начин извършването на престъпленията, в които това лице е обвинено, и позволяват осъждането му, докато другите подсъдими биха могли да бъдат осъдени въз основа на законно събраните доказателства.

20 При тези обстоятелства Специализираният наказателен съд решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Съответна ли е на:

– чл. 325 пар. 1 [ДФЕС], съобразно който държавите членки трябва да предприемат мерки за ефикасна защита против измамата и всяка друга незаконна дейност, която засяга финансовите интереси на Съюза;

– чл. 2 пар. 1 вр чл. 1 пар.1 б. „b“ от [Конвенцията PIF] вр член 2, параграф 1 б. „b“ от Решение 2007/436, съобразно които държавата членка трябва да вземе мерки за ефективно наказване на данъчни измами относно данък върху добавената стойност;

– чл. 47 пар. 1 и пар. 2 от Хартата, предоставящ ефективни правни средства за защита пред съд, предварително създаден със закон,

национална правна уредба, съобразно която доказателства, събрани чрез използване на „специални разузнавателни средства“ — а именно подслушване на телефонни разговори на лица, спрямо които по-късно се повдига обвинение за данъчно престъпление по данъка за добавена стойност, следва да бъдат изключени от доказателствения материал поради даване на разрешение за това подслушване от некомпетентен съдебен орган; като се вземат предвид следните условия:

– в предходни моменти (между един и три месеца по-рано) за подслушване на част от тези телефони е било искано и дадено разрешение от същия този съдебен орган — като към този момент той още е бил компетентен;

– относно въпросното подслушване е поискано такова разрешение (за продължаване на предходно подслушване и за подслушване на нови телефони) към същия този съдебен орган; този съдебен орган вече не е бил компетентен — като неговата компетентност е била прехвърлена на нов съдебен орган непосредствено преди това; старият съдебен орган въпреки своята некомпетентност е разгледал искането по същество и е дал такова разрешение;

– в последващ момент (около месец по-късно) отново за подслушване на същите телефони е било искано и дадено разрешение от новия компетентен за това орган;

– всички дадени разрешения фактически са без мотиви;

– нормата на закона, прехвърляща компетентност, е била неясна, довела е до множество противоречиви съдебни актове, което е накарало Върховният [касационен] съд да постанови задължителен тълкувателен акт — около две години след законодателното прехвърляне на компетентност и след въпросното подслушване;

– съдът, разглеждащ делото по същество, няма правомощието да се произнася по искания за използване на специални разузнавателни средства (подслушване на телефон); той обаче има компетентност да се произнася по законосъобразността на проведено подслушване, вкл да приеме, че дадено разрешение не отговаря на законовите изисквания и поради това да откаже да цени събраните в следствие на него доказателства; тази компетентност възниква само при валидно дадено разрешение за подслушване;

– ползването на тези доказателства (телефонни разговори на подсъдимите, разрешение за подслушването на които е дадено от съдебен орган, който вече е загубил своята компетентност) е от съществено значение за решаване на въпроса отговорността на ръководителя на организирана престъпна група, поставила си за цел да извършва данъчни престъпления по Закона за данък добавена стойност [в редакцията му, в сила към момента на настъпване на фактите по главното производство], респективно като подбудител за конкретните данъчни престъпления — като той може да бъде признат за виновен и осъден само ако тези разговори бъдат ценени като доказателство; в противен случай ще бъде оправдан?

2) По настоящия казус намира ли приложение Преюдициално[то] заключение[, което ще бъде постановено по дело Огнянов,] C-614/14“.

Производството пред Съда

21 С акт от 25 юли 2016 г., постъпил в Съда на 4 август 2016 г., запитващата юрисдикция оттегля втория си преюдициален въпрос. В това отношение тя отбелязва, че след обявяването на решение на Съда от 5 юли 2016 г., Огнянов (C-614/14, EU:C:2016:514) поддържането на втория въпрос е безпредметно.

22 Освен това с решение на председателя на Съда от 12 май 2017 г. производството по настоящото дело е спряно до обявяване на решението по дело M.A.S. и M.B. (решение от 5 декември 2017 г., C-42/17, EU:C:2017:936). Производството пред Съда е възобновено на 12 декември 2017 г.

По преюдициалния въпрос

23 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 325, параграф 1 ДФЕС, член 1, параграф 1, буква б) и член 2, параграф 1 от Конвенцията PIF във връзка с Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че с оглед на принципа на ефективност на наказателното преследване по отношение на престъпленията във връзка с ДДС не допускат националният съд да приложи национална норма, съгласно която доказателства, като телефонни послушвания, за които е необходимо предварително съдебно разрешение, следва да се изключат от доказателствения материал по наказателното дело, когато разрешението е издадено от некомпетентен съдебен орган, макар извършването на съответните престъпления да може да бъде доказано единствено въз основа на тези доказателства.

24 За да се отговори на този въпрос, следва да се отбележи, че действащото към момента право на Съюза не предвижда приложими към обстоятелствата по делото правила относно реда за събиране на доказателствата и тяхното използване в наказателните производства в областта на ДДС. Следователно тази област по принцип е от компетентността на държавите членки (вж. в този смисъл решения от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 65 и от 2 май 2018 г., Scialdone, C-574/15, EU:C:2018:295, т. 25).

25 При все това член 325, параграф 1 ДФЕС задължава държавите членки да се борят с измамата и всяка друга незаконна дейност, която засяга финансовите интереси на Съюза, чрез възпиращи и ефективни мерки (решение от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 50 и цитираната съдебна практика).

26 Тъй като собствените ресурси на Съюза съгласно член 2, буква б) от Решение 2007/436 включват по-специално приходите, получени от прилагането на унифицирана ставка към хармонизираните бази за изчисляване на ДДС, определени според правилата на Съюза, съществува пряка връзка между събирането на приходите от ДДС в съответствие с приложимото право на Съюза и предоставянето на разположение на бюджета на Съюза на съответните ресурси от ДДС, доколкото всеки пропуск при събирането на първите може да доведе до намаляване на вторите (решения от 5 декември 2017 г., M.A.S. и M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, т. 31 и от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 51).

27 За да гарантират събирането на всички посочени приходи, а оттам и защитата на финансовите интереси на Съюза, държавите членки могат свободно да избират приложимите санкции, които могат да бъдат административни, наказателноправни или съчетание от двете. За ефективното и възпиращо действие на борбата срещу тежките измами в областта на ДДС обаче могат да бъдат необходими наказателноправни санкции, както изисква член 2, параграф 1 във връзка с член 1,

параграф 1 от Конвенцията PIF (вж. в този смисъл решения от 20 март 2018 г., Menci, C-524/15, EU:C:2018:197, т. 20, от 2 май 2018 г, Scialdone, C-574/15, EU:C:2018:295, т. 36 и от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 54).

28 В това отношение държавите членки трябва да следят нарушенията на правото на Съюза, включително на хармонизираните разпоредби на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7), да бъдат санкционирани при материалноправни и процесуалноправни условия, аналогични на приложимите по отношение на нарушения на националното право от сходно естество и значение и които при всички случаи придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер (вж. в този смисъл решение от 2 май 2018 г., Scialdone, C-574/15, EU:C:2018:295, т. 28).

29 Държавите членки трябва и да гарантират, че предвидените в националното право правила на наказателния процес позволяват ефективно наказване на престъпленията, свързани с такива деяния (вж. в този смисъл решения от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 65 и от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 55).

30 Следователно, макар санкциите и административните и/или наказателните производства във връзка с тези санкции, които държавите членки въвеждат, за да се борят с нарушенията на хармонизираните разпоредби в областта на ДДС, да попадат в обхвата на тяхната процесуална и институционална автономия, тази автономия все пак е ограничена, освен от принципа на пропорционалност и от принципа на равностойност, чиято приложимост в случая не се оспорва, и от принципа на ефективност, който изисква посочените санкции да имат ефективен и възпиращ характер (вж. в този смисъл решение от 2 май 2018 г., Scialdone, C-574/15, EU:C:2018:295, т. 29).

31 В този контекст на първо място националният законодател следва да приеме необходимите мерки. Той трябва при необходимост да измени законодателството и да гарантира, че процесуалният ред, приложим при преследването на престъпленията, които засягат финансовите интереси на Съюза, не е формулиран по такъв начин, че поради присъщи за него особености да съществува системен риск за ненаказуемост на деянията, представляващи такива престъпления, както и да гарантира защитата на основните права на обвиняемите лица (решение от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 65).

32 Що се отнася до националните съдилища, Съдът е приел, че те следва да гарантират пълното действие на задълженията, произтичащи от член 325, параграф 1 ДФЕС, и да оставят без приложение вътрешните разпоредби, които в рамките на производство във връзка с тежки престъпления в областта на ДДС възпрепятстват налагането на ефективни и възпиращи санкции за борба с измамите, засягащи финансовите интереси на Съюза (решение от 5 декември 2017 г., M.A.S. и M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, т. 39).

33 Задължението да се гарантира ефективното събиране на ресурсите на Съюза, обаче не освобождава националните съдилища от задължението да спазват основните права, гарантирани от Хартата, и общите принципи на правото на Съюза, тъй като наказателните производства, образувани за престъпления в областта на ДДС, представляват прилагане на правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата. В областта на наказателното право тези права и общи принципи трябва да се спазват не само в наказателните производства, но и във фазата на предварителното разследване, от момента, в който е обвинено съответното лице (вж. в този смисъл решения от 5 декември 2017 г., M.A.S. и M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, т. 52, от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 68 и 71 и от 20 март 2018 г., Di Puma и Zecca, C-596/16 и C-597/16, EU:C:2018:192, т. 31 и цитираната съдебна практика).

34 Следователно задължението да се осигури ефективното събиране на ресурсите на Съюза, не освобождава националните съдилища от задължението да спазват принципа на законност и на правовата държава, който е една от фундаменталните ценности, на които се основава Съюзът, за което свидетелства член 2 ДЕС.

35 В това отношение по-специално от изискванията на принципа на законност и на правовата държава следва, че санкционните правомощия не могат по принцип да се упражняват извън законовите рамки, в които даден орган има право да действа съгласно правото на съответната държава членка (вж. по аналогия решение от 1 октомври 2015 г., Weltimmo, C-230/14, EU:C:2015:639, т. 56).

36 Освен това телефонните подслушвания са намеса в правото на личен живот, залегнало в член 7 от Хартата. Съгласно член 52, параграф 1 от Хартата подобна намеса може да бъде допусната само ако е предвидена в закон и ако при зачитане на основното съдържание на това право и на принципа на пропорционалност е необходима и действително отговаря на признати от Съюза цели от общ интерес (вж. в този смисъл решение от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 71 и 73).

37 В това отношение е безспорно, че разглежданите в главното производство телефонни подслушвания са били разрешени от съдебен орган, който не е имал необходимата за това компетентност. Поради това следва да се счита, че тези телефонни подслушвания не са предвидени в закон по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата.

38 Ето защо следва да се отбележи, че разглежданата в главното производство норма отразява изискванията, посочени в точки 35—37 от настоящото решение, доколкото задължава националния съд да изключи от доказателствения материал по наказателното дело доказателства като телефонните подслушвания, за които се изисква предварително съдебно разрешение, когато това разрешение е издадено от некомпетентен съдебен орган.

39 Следователно правото на Съюза не задължава националния съд да не приложи такава процесуална норма дори когато използването на незаконно събраните доказателства би могло да увеличи ефективността на наказателното преследване, позволявайки на националните органи да санкционират в определени случаи нарушението на правото на Съюза (вж. по аналогия във връзка с вътрешноправните процесуални норми, съгласно които даден съдебен акт се ползва със сила на пресъдено нещо, решение от 24 октомври 2018 г., XC и др., C-234/17, EU:C:2018:853, т. 53 и цитираната съдебна практика).

40 В това отношение е без значение фактът, посочен от запитващата юрисдикция, че допуснатата незаконосъобразност се дължи на неяснота на разглежданата в главното производство преходна разпоредба относно компетентността. Всъщност изискването всяко ограничение на упражняването на правото по член 7 от Хартата да бъде предвидено в закон, означава, че правното основание за посоченото ограничение трябва да бъде достатъчно ясно и точно (вж. в този смисъл решение от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 81). Ирелевантно е и обстоятелството, че единствено телефонните подслушвания, извършени въз основа на издаденото от некомпетентен орган разрешение, могат да докажат вината и да обосноват осъждането на един от четиримата подсъдими в главното производство.

41 С оглед на гореизложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 325, параграф 1 ДФЕС, член 1, параграф 1, буква б) и член 2, параграф 1 от Конвенцията PIF във връзка с Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че с оглед на принципа на ефективност на наказателното преследване по отношение на престъпленията във връзка с ДДС допускат националният съд да приложи национална норма, съгласно която доказателства, като телефонни послушвания, за които е необходимо предварително съдебно разрешение, следва да

се изключат от доказателствения материал по наказателното дело, когато разрешението е издадено от некомпетентен съдебен орган, макар извършването на съответните престъпления да може да бъде доказано единствено въз основа на тези доказателства.

По съдебните разноски

42 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 325, параграф 1 ДФЕС, член 1, параграф 1, буква б) и член 2, параграф 1 от Конвенцията, съставена на основание член К.3 от Договора за Европейския съюз, за защита на финансовите интереси на Европейските общности, подписана в Люксембург на 26 юли 1995 г., във връзка с Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че с оглед на принципа на ефективност на наказателното преследване по отношение на престъпленията във връзка с данъка върху добавената стойност (ДДС) допускат националният съд да приложи национална норма, съгласно която доказателства, като телефонни послушвания, за които е необходимо предварително съдебно разрешение, следва да се изключат от доказателствения материал по наказателното дело, когато разрешението е издадено от некомпетентен съдебен орган, макар извършването на съответните престъпления да може да бъде доказано единствено въз основа на тези доказателства.

Von Danwitz Jürimäe Lycourgos

Juhász Vajda

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 януари 2019 година.

Секретар
A. Calot Escobar

Председател
K. Lenaerts